

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj miócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny •
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnyje džěłaš
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mawa
Njeh ćí khma
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F

↳ Sserbske njeđželske lopjeno. ↲

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihicziščežetni w Budyschinie a je tam ša šchtwórtlětnu pschedpřatu 40 wj. dostać

Swjatti.

Dha teho dla wy nětk nješće wjazn hofežo a podružnižn, ale běrgarjo se šwjatymi a Boži domjazn, natwarjeni na grunt tch japoschtokow a profetow, hdžěž Jěsuš Škřistuš šam rózkný šamjeń je, na kotrymž žyłe twarjenje hromadu šwjatane rofeže k šwjatemu templu w Šnješu, na kotrymž tež wy šobu štwarjeni šeže k Božemu wobydlenju w Duchu.

(Čišt na Efesickich 2. 19—22.)

Šswjatkowna radosć chze Tebje witacž. Naj štwórbny je napjelnyjeń se žiwěj rjanosćeju. Je tež pucha šchtomowch kežeńjow k wejšchemu džělej wotpadka, wscho šchtož šo šeleni, wofšewja našche wóčěto, a nadžija womłodži naš, hdžěž młody šyw do šobow čěři. Šěš a hola štej polnej krašnosće, ptacžki napjelnja haje š wješekym špěwom. Šswjatkowna radosć wita čže š tyšaz darami a mozami, kotřez Bóh dawa do wutrobow pschijimazych čłowjekow. Š tym šlušchesh Ty tola tež. Nješšy špokojom š tunjej mudrosćeju, šo škónčzi šnjerez žiwjenje, ale šacžuwash, šo je tón morowy, kotřehož Bóh tón šnješ nješbudži. Ty njenamafash žaneho měra w šhwatanju a štaranju, chžesh šemšft tu hižo nješješki bječ. Wobhl šadwělowacž na šwojej mozny a měřich tola, šo šy k žiwjenju w Božej šlužbje a w Božej mozny powołany.

Šswjatkowny šwjedžeń pokasuje šašo na to. Wutrobny čžaznych modlaznych wučžobnikow Jěsušowch buchú něhdy na pschekwapjaze waschnje š Božimi darami naajelnyeni. Wot teho čžaka je kóždu wučžobnik Jěsušowý kaž šemjan psches Božeho Ducha. Čžakny šu nimo, w kotřychž šo šchšechšeno psches šchšechšanske mjeno rofešnawachu š pohanškej wokolnosćeju a hušto

dyrbjachu ša nju čžerpicž. Abo maju čžakny šašo tajke bječ? Na kóždu pad bydli džěńša hišchže Boži Duch w čłowškich wutrobach a wobkriješ starých a młodych. Šak dha, hdžž džěńša na tebe pschidže a čže šhmaneho čžini, někomu něšaknu dobrotu čžinič? Šelko čłowškich džěčzi čžaka nětkle na trošchtowaze šłowa, na štkuf bratrowškeje lubosće. Šak mnohim by pomhane bylo, hdy bychu město špróžnych čłowjekow wješekých a šmužičnych, město škoržazych trošchtowanych, město mornych abo šasparnych žiwych šchšechšezanow widželi.

Dha daj šo pschekšwědčicž psches šwjatkowneho Ducha!

Šswjatkowny Duch, wješeky Duch tu a tam duje, runjež je našch čžak šrudny. Wójna je wulke čžerjody čłowjekow čžekanzow ščžinika. Njeh je někotřžakni pschekšelnje witany byl w šnatym domje, njeh tón abo tanný w žušbje nowu ša šlužbu namafa, — wšchitžy šacžuwaju, šo šu hofežo a podružnižn, ženje njewotpočžowaze myšle póńdu pschžez šašo pucž domoj, a we wušchomaj škincži: tu žane domjaze prawo ni-mamy.

Tebi je Bóh domišnu šdžeržak, ty mašch hišchže šwoje mjehke šehwo, ty móžesh hišchže domoj. Šak šbožowny ty šy! Ale škónčnje tola na tym leži, šak we twójim domje, we twójej šwójbje šteji. Šnježi-li dobry duch, šy dwójžy šbožowny. Ale šbóžny šy w šwojim bohatštwje halle potom, hdžž šašo prawu domišnu wěčžnu hětu šnajesh a šo šacžuwash šašo džěčžo praweho Wótza, šašo Bože džěčžo. To šu najkrašnišche šynki š čłowškich hubow, hdžž šwjatemu wěčžnemu Bohu „Wótče našch“ špěwaju. Twója radosć šo tebi šwječzi, hdžž šo temule Wótžej džakujesh, šo šy šbože a wušpěch měš. Šak šara wofšchewjaze je tola w čžeržej šrudobje a čžwilowazej štarosćeju ša tebe,

hdyž móžesč so troschtowacž: je Wótzowa wola. Kač derje wě wón tola naš k žebi čahnyč; s hrěchow a šlabosečow pomha je wschitko pschewinjowazej sečerpliwoseču. Tak čžini naš bėrga- vjow se šwjatymy a Božich domjazych. Tehodla šmy wješeli. Dofelž to wěmy a wamy, šhwabny našeho Šbóžnika!

Ale my šo mamy Šhrystušej hiščeje wjazyz džakowacž. W šwjatym čłowškim šwjatku, w šhromadžijnje wěrjazych, kiž žu džěči jeho Duha, je wón rózny kamjeń. Na njeho twa- rjachu japoschtoljo, profeczi a wučerjo stareho a noweho čžaša. Na tónle šaložl je tež zyrkej šložena, jako twarjenje roscě k šwja- emu templu. Njenje natwarjeny steji někotryžkuli Boži dom psched našchimaj woczomaj. Š njebjū pokasuje wěža, stolpy, s krašnyhmi wobrasami čłowšće myšle šwjeczo. A pschindže tebi pschi wobhladanju hiščeje lube dopominjenje, dopominjenje na hodžimu, hđžež ty pschi Šnjesowym wostarju kleczeše, hđžež ty psches Bože šlowo bu pošhlujeny, dopominjenje na krašne dny mladosčeje a domišny — kamjenje twarjenja, runjež derje hro- madu šwjajane, šu tola šymne, šu sachodne.

Škheščanska zyrkej na šemi je templ, twarjeny je žiwych kamjenjow. Kamjenje šu sa wěčnosč šložene, šu čłowjekowo de šwojej wěrje šwjajani do twarjenja. A Šhrystuš džerži jich šhromadže. Wón jich napjelnja, dawa jim roscž a šhlunym byčž.

W prjedawšich čžašach šu žebi druhdy myšliti: Zyrkej Šhrystušowa je hotowa. To bē jenož k šchłodže žiwych kamje- njow, kiž čžyčhu dale roscž. Hiščeje dolho dyrbi roscž, šwonkow- nje a šmutsčownje, doniž njebudže Bože kraleštwu. Dyrbi šo pschezo dale twaricž, doniž šmutsčow njebudže dospolne byhlenje Bože. Šotre krašne zyrkwine murje móža wschekomózneho wob- šamknyč? Šotre šlote šudobje Šhrystuša šđeržecž? Kač rjana re našcha wěra, kiž nam praji: Wóh bydli we wutrobach wěrja- ych. Wóh bydli w žiwěj gmejnje. W tyme twarjenju šmy žny kamjenje. Nad tym šo wješelimy.

Ale čłowjek ma šwoje nadawki. Jenož hdyž wjele škutkuje, šhowa šwoju přenjosč. Ty šnajesč wobdarjenych čłowjekow; šamo wot šo woczakujemy wot nich wjazyz dyžli wot druhich. Ty šnajesč ludži s kublami žohnowanymch. Wot nich šo wjele šada. Š polnym prawom dyrbja šašo a šašo pomhačž a wopro- wacž. Šomuž je wjele date, wot teho šo tež wjele žada, to je šmoralistki šakon tež ša našche škheščanske žiwjenje. Našch šchtant na šwoje bohastwo a šbože. Šaž na dobrym šchtomje dyrbja šo tebi dobre plody roscž a šrawicž. Dyrbišch paš šwoje žiwjenje šo wulkeho, bohateho, plódného žiwjenja Šhrystušoweho ša- chežepjene mēčž!

My wschitzy mamy, nadawš, jako šwjeczi a Boži domjazyz hodžicž. Ššhšcha-li čłowjekowo tele žadanja, wotwobrocža šo naj- šole. Šsu šojajni. Wóh potřeba šmužitych, kiž nješhu hiščeje e šwojim dotalnym šmyšljenjom a škutkowanjom špokojom; iž praji: Ty dyrbišch dale horje, doniž nješhu tež ty teje myšle, aš Šhrystuš, Šesuš tež bē. Šotom budže tvoje žiwjenje džakny ščelusch: Woha šo wšchšche wscheho bojecž, lubowacž a šo jemu šwěricž; šobučłowjekam šlužicž s pschecželnosčju a se šmilno- čju. Njebudž hotowy s twojim šhwalbnym špěwanjom; šytaj šchezo čžicžicše šynki.

Šakši dobry škutk móžesč čžinicž s wulšimi a mašymi pře- ježnyhmi darami! Šola njedošaha to ženje. Šebje šameho šyrbišch do šlužby ša druhich štajicž, tvoju móž, twój čžaš, žyžu šošobu. A jena proštwu šlineži do twojeho wucha: Njesapomti šodla šemje ženje Božeho kraleštwu, šodla pošhanow škhe- ščanow, šodla zušych twojich domjazych, pschi wulšim wóžnym šaju twój nješješti, tvoju zyrkej pschi pschecželach tvoju šwójbu. Šona budž tebi wobras wulkeje Božeje šwójby, šotruž Šesuš šbowasche, ša šotruž wón džčlasche, šotrejž wón se šwojej šruju

šlužesche.

Budž bėrgac tu a tam, nješšhowaj šo do šebje šameho; čłowjekowo, kiž to čžinja, šu šymni kaž šód. Šđerž šo k žylenu, hđžež je žiwjenje, šwětko a čžopłota. Našch psches Božu mlkosč prawo na škheščanske mjeno, šh šo narodžil a škheščeny do škheščanske šhromadžiny. Riz jeno t woje šbože, šbože tyšaz ludži wot teho wotwišuje, hacž šu prawi škheščenjo. My wschitzy nješšmy k temu wušwoleni, horjekach twarjenje křono- wacž, horjekach psched woczomaj wschitkich ludži. Šlowna wēž je, šo tvoje měštno wupjelnišch. Šlowna wēž je pschi tyme twarjenju, šo šh živy kamjeń pschi Božim wobhdlenju w Duchu!

Ty dyrbišch šobu pomhačž šwětk s Bohom, šemju s nješje- šami, čžaš s wěčnosčju šwjajacž. Daj šo napjelnicž s Božim možypolnym Duchom, kiž čže tež psches tebe nad čłowštimi wutrobami džiny čžinicž. Tak nmošy čžakaju na šwjatšomnu radosč. Šytaj ju, wuprosch ju žebi, dawaj ju dale šwětež; tak ty jemu šbože pschpowjedasch, a šo s tym šam šbožownišchi ščinišch, hacž bēšche hdy přjedy. Šamjeń. K. we W.

Ššwjaty Duch — šygl a šawdawš džěčatšwa a herbštwu Božeho.

— Šap. šl. 8, 14—17.* —

Šłóž: Šso, Bože džěči, wješeleže! zc.

Duch Boži je do wutrobow šo šwjatki wulak s nješšewow a wěrjazych je wušwjecžil, jich žadanje jim dopjelniš.

Wón widomnje šo wobšwědeči, hdyž s darami jich wupšchi, šo s jashkami nowymi šu wobhnadženi rēčželi.

Tak s nich je zyrkej natwaril, hdyž wěrjazych je šjednocžil; je šygl a šawdawš herbštwu jich, wón, dawac kublów nješšech.

Bē Bože šlowo dostala Šamaria psches Šilipa; tež škheščeni bēchu wěrjazyz, paš Duch tam njebē widomny.

W Šerušalemje šhšcheli. šu wo tym poššli Šnjesowi; duž Šětra s Janom poššlachu tam powołanym k wješelu.

Šdyž dele taj k nim pschindžeschtaj, šo ša nich móžnje modleschtaj, šo Duha bychu dostali, kiž bēchu jeno wulščženi.

Wšchal widžecž hiščeje njebēšche tam dotal jeho wulkeče; ždyn škheščeni šu a šwjecženi, paš nješhu hiščeje pschšeni.

*) Ššerušsch se šwjatšowneho ščjenja (šap. šl. 2, 1—13) je hižo „Šiš- pošol“ w l. 1905, 6. čž., štr. 81—83 podal. Duž štej tudy ššerl. s telšta 3. šwjedž. šwjatšow.

Zich widomnje tež wuphšiciz
a s zhrkwnju swojej sjednocziciz
chze Jesuſ, hlowa njebieska,
kiž daru Ducha poslicza.

Duž póſtaj na nich Knjesowaj
ſtaj položitaj pokluſchnaj
tam ruzy, ſo ſu doſtali
dar jeho Duch awuſſcheczeni.

Nětk ſ jaſhkami nowymi
ſu wukhwjećeni rěčeli,
a ſjawnje Knjes je wobſwědečizil,
ſo jich je k ſtadku ſhromadžil. —

Math. 5, 3.

Mnoho ludži ſhori na to, ſo ſwětno, t. r., ſwětno kubla
wjeſela, ſebi pſche wyſoſo waža. Jeno ſo prawje wjele wot
ſcheho maja, to je jich požadanje, a čím wjazy maja, wjazy
jedža mječ, to je taſ po cžlowſtku. Dyrbja-li něſchto wotedacz,
- njeprajimy haſte: woprowacz, je to ſlě, haj hórje hač ſlě, a
ſkamo tehdom, hdyž jeno wot teho bjeru, na cžimž maja doſež
nadoſež. Raſch cžaſ paſ je pſchede wſchěm jedyn cžaſ, kotryž
bi žada, ſo dawamy a woprujemy. Niz jenož wjeſele a do-
roty, niz jenož bohatſtwa a kubla dyrbimy woprowacz, ně, tež
bnych ſoluczlowjekow. Doſež jich je, koſtiž ſdychuja: „Wſchitko,
ſchitko ſhubjene!“

„Je to wěrnó?“ luby ſobuſſchecžano. „Je to woprawdže
ěrnó?“ luba ſobuſſchecžanka? Daj ſebi raſ něſchto powjedacz,
tož je raſ jedyn duchakhoru prajit.

Farar wopyta raſ jeneho, kotryž bě drje hewal dobry a po-
žny cžlowjek, tola duchakhoru. S roſmolwu njes nimaj kla-
ſche. Radobo ſo tón duchakhoru fararja wopraſcha: „Móžeſch
žiciz?“ Farar wotmolwi, ſo móže. Duchakhoru ſo dale pra-
a: „Duž praj mi, ſchto woſtanje, hdyž pod jemu licžbu tu jej
mu licžbu ſtajiš a tule wot tamneje wotežehnješ?“ Du-
wony wotmolwi, kaž to hinaſ móžno njebě. „Potom njewo-
nje ničó!“ Tamny jemu ſnapſchecžiw: „Ty njemóžeſch
žiciz?“ Hdyž tež cži ta hida teho ſwěta wſchitko woſnje, dha
a hiſchče wſchitko woſtanje, dofelž hiſchče Boha maſch!“

Wuſta to wěrnóſež, kotryž tón duchakhoru tu wupraja. Wón
adž bě ju ſam na ſebi naſhonil. Ty tež? Raſch cžaſ je tola
ſti, w kaſtimž je cži tajka mudroſež jena ſylna móz a jene wuſke
hatſtwa. Samožeſch ty prajiciz: „To najdróžſche a najrjeu-
e nam nihtón wſacz njemóže. Hdyž ſny my Jeſuſa ſ zſlej
utrobu ſapſchimnyli, potom ſny my bohaczi, njed tež ſhubimy
waſ něſchto; ſo najſchi luby nam ſhubjeni njeſju w ſmjerczi,
wěmny, a ſo naſcha duſcha nam tež pſches tajkich ſhubjena nje-
dže, na tym njedwělujemy. Ebóžni ſu cži, kiž duchownje
dži ſu, pſchetož jich je to njebieske kraſteſtwa.

Njedch woni woſmu nam, wſchě cžaſne kubla tam
Dha ſ teho nimaju wſchaſ ničó k lěpſchemu,
Nam dyrbi njebo woſtač.

Macžer ſo modli.

W ſerbskej wſhy ſo macžer modli k Bohu:
„Mikoſežny Wótcze, w twojim raju
Wuſklyſch nje a njewopuſchěz nje wobohu,
ſachowaj mi ſyna w zuſnym kraju!“

W ſerbskej wſhy ſo macžer modli k Bohu:
„Mikoſežny Wótcze, w twojim raju
Wuſklyſch nje a njewopuſchěz nje wobohu,
ſachowaj mi ſyna w zuſnym kraju!“

Blyſt a praſt! — O Božo! — Stróžel hnata!
Móžna ruka jemu ſchitka hlomu.
Nimo lēczi ſtraſchniwa granata. — —
W ſerbskej wſhy ſo macžer modli k Bohu.

ota Wicaz

Wobſtaraj ſebi ſ cžaſom hoſpodu.

Pſched něſchto lětami wjeſeſche ſo pucžowatſke towaſtwa
ſ Londona do Liverpoola a ſo duzy ſrěča, w kotrym hoſeženju
chzedža w Liverpoolu bydliciz. Jaſo běchu ſo tam domjeſli, ſho-
nichu, ſo je dom hižo na wjazy dnjow polny. S mjerſanjom
wſachu ſwoje ſmachi a chyzchu wotečiz, jaſo pytnychu, ſo je
jena knjeni ſ jich towaſtwa na woſtačje pſchitowana. „Njeri-
džecze wy tež?“ ſo jeje tamni wopraſchachu. „D ně“, rěkaſche,
„mi ſu dobre iſtwy pſchikaſane.“ „Daj, kaſ dha to pſchidže?“
Jim ſo wotmolwi: „ſkaſach ſebi hižo pſched někotrymi dnjemi
pſches telegraf hoſpodu do přědka.“ Runje taſ cžinja Bože džeczi.
Wone wobſtaraja ſebi tudy deſkach hižo měſtko w ſhryſtuſowych
njebieskich wobydlenjach.

Wy wěſeče, ſo ſny tudy deſkach jenož podružnizy a zuſnizy,
kiž dom pucžuja. We wójnje ſo wojazy najbóle ſe ſtanami won-
kach ſpoſoja, pſchetož wójna jich paſ tu paſ tam cžiſka. A cžim
rucžišcho je wójna na kónzu, cžim předy ſažo dom pſchiddu. Tež
ny ſtejinny tudy w cžezkim bėdženju; jeli paſ wójna nimo, dha
naſ Bóh dom ſawoſa. Hač taſ daloko chzemy ſpoſojom bycz,
hdyž mamy jenož ſwój ſtan. Jenož hiſchče ženicžka nóz ſkano,
potom wěczny džen ſwita a pſchinjěje wjeſele dobyčža. Tudy
je bitwiſchče, tam je měr; tudy je njecz a lebiya, tam je mſda
a kóna. O kaſke wyſtanje pónđe pſches wutroby ſbóžnych,
hdyž jim tón dobytł w njebieskach pſchipadnje, hdyž budže tón
poſleni njeſchecžel, ſmjercz, ſbity.

Mž wodawanja.

Jendželſki wojaſ běſche něſchto wjetſche ſkuczil, ſchtož dyr-
bjeſche tež wjetſche khoſtanje ſa ſobu cžahnyč. Hdyž ſo wſchkej
njeno tuteho wojaſa woſjewi, ſkladawaſche wón ſ druhimi
wyſchkami radu, kaſke khoſtnje by ſo na ſtónnika položiciz mělo.
„ſchto chzemy ſ tuty hubjenym wojaſom ſapocžecz? Hizo
huſczijſcho mējeſche ſo ſamolwiciz; hižo wſchelake khoſtanje je
czerpiz; wjazy krocž je hižo w jaſtwe pobyl; — prajče, ſchto
mamy ſ nim ſapocžecz?“ Wojaſowu ſeržanta, kiž bēſche tež
pſchipóđla, wotmolwi trochu bojaſny: „Jedyn hrěđł njeſječe
hiſchče poſpytał, knjes wyſchko, a runje tutón hrěđł njeby, kaž
ſebi myſlu, podarmo by.“ Wſchč ſo wopraſcha, kotry by to był.
ſeržanta rjekny: „Wodaječe jemu.“ „ſchto?“ ſawoſa wyſchč,
„tutemu hubjenemu wodacz? Tola — ja chzu ſebi tu wěz tola
pſchemyſliciz.“ Něotre mjenſchiny na to wojaſa pſchidjedžechu.
Jeho wina bu pſched nim ſ piſma wuczitana a na to bu pra-
ſchany, ſchto by pſchecžiwó temu prajiciz mē. „Ničó“, wotmolwi
wón ſ poſhileny moblíčom, „ja ſym ſtutł wobechot, ale mi
je jeho žel.“ Na to wyſchč wuſbud wupraja a tón rěkaſche: „Ja
cži wodam, dži ſwój pucž.“ „Mi je khoſtanje ſpuſchecžene?
ſsym ja prawje roſymiz?“ wopraſcha ſo wſchón ſpodžiwany
wojaſ. „Daj“, wotmolwi wyſchč, „ja woſpjetuju, tebi je wina
ſpuſchecžena.“ Wojaſ bu pſches to taſ hnuty, ſo ſylſy pſkaſche
a ſo ſwojemu wyſchkej ſa jeho ſmilnoſež dodžakowacz njemóže-

ſche. Wot teho dnja ſem njebeſche paſ tež na wojaſowym ſadzer-
ženju niczo wjazh wuſtajecz; haj wón ſebi bórhſy dowěrjenje
ſwojich wyſchich w tajſej měrje wudobh, ſo bórhſy wyſchſche měrſtno
dozpi.

Duž — by hižo ſ woadczom ſpytaſ?

Najrejſſſcha ſhwalba.

Wóhómleſtny hólcžk béſche wumrjek. Njamu béku draſtu
wobleczeny ležeſche w ſwojim kaſchežu. Naſajtra dyrbjeſche ſho-
wanje byčž. Se ſylſami we woczomaj hladafche macž na bléde
wobliczo ſwojeho lubuſchſa. Pſchi tym njebeſche pytk, ſo béſche
jejna ſchěſčelětna džowčicžka, kiž béſche na ſwojim bratſitu jara
wiſalata, ſa nje do iſtwy pſchiſchka. Někto mała hólcžka pſchi
kaſchežu ſtejeſche a maſkaſche ſe ſwojimaj maſymaj čzoplymaj
rucžkomaj tu ſymu morwu ruku ſemrjeteho bratſika: „Duſchna
ruka, duſchna ruka“, ſchepaſche wona pſchi tym po džěſčowym
waſchnju ſama ſe ſobu rěčzo, „ta nje ženje biſa njeje.“

Macž ſlyſchi tele ſłowa a horžyſche ſylſy ronjeſche, hdyž
nětko ſwoju lubu džowčicžku wobja. A tola tute džowžyne
ſłowa ju rjenje potroſchtowachu. Sa ſemrěteho hólcžka paſ
béchu tute ſłowa ſwědečenje, ſo wón ſwoje ſylniſche mozy ženje
pſchěčžiwu botſje wužił njeje, a ſo ženje jej bolocž nacžinił njeje.

Schtó mjes nami njechal tež, ſo mohło ſo tež jemu pſchi
jeho kaſchežu prajicz: „Tuta ruka mi ženje žaneje bolocže čžiniła
njeje, ale je mi pſchězo dobrotu wopokaſata.“ Haj, to by rjana
palma na naſch row byta.

Wiſchědnjaza a njeđželſta draſta.

Kaſ rjenje blyſkotaja ſo njebježa a nałěto ſemja, a to je tola
Knjeſowa wiſchědnjaza draſta, w kotrejž ſo nam wón w tutym
žiwjenju wiđžecz dawa. „Swětkoſež je tvoja draſta, ſ kotrejž
by woblecženy. (W. 104, 2.) Kaſ haſle budže, hdyž ſo
wón we wěčnym žiwjenju njeđželſtu draſtu woblecže a ſo jeni
we wſchitkej ſwojej kraſnoſčzi a nam nowe njebježa a nowu
ſemju pokaže! Demetriuſ, Mazedonſki kral, daſche ſebi nje-
bježa do ſwojeje draſty ſtkacž, ale prjedy hačž bē ſuſnja hotowa,
bu wón tuteje hordocžje dla ſ tróna ſtorčženy. Po nim nochžyſche
žadyn kral tał ſhróbn byčž, ſo by ſo tu draſtu woblecž; pſchetož
woni béchu wſchitžy teje myſle, ſo je wona ſa čžlowjeła pſches
mėru kraſna. Naſch knjeſ Jeſuſ, kral čžeſe, ma wjele rjeničhu
draſtu, tu njech ſ čžeſžu nohy! Sa njeho njeje wona wjazh,
hačž jemu ſluſcha, ale ſterje hiſcheže mjenje. Njebježa ſu jeho

Wójna a měr.

Niž ſ hołdowanjom a hołdowanjom je ſo měr ſ Rumun-
ſkej w ludu a kraju witał, witał paſ ſo tola je a to ſ wolóžazym
wodhchnjenjom, dołež něk je na raſſchim boku teje wójny kónž.
Ale ſamo tuto wolóžaze wodhchnjenje njeje tu žyfu na wutro-
bach wotpočžowazu čžeju ſ tych wutrobot wotwalicz mohło, dołež
drje je tam něk měr — ale niž hiſcheže kónž! Tola, bojecz ſo
njetrjebamy, wěmy džě, ſo naſchi wojowarjo ſroſymuja, ſ měrje
kaſacž.

W hłownym kwartěrje bē woſebne a woſebite ſetkanje,
kžžoraj ſo ſetkaſchtaſ a pſched ſwojimi wóſſkami a ludami wob-
kžžedčičhtaj, ſo ſtaj pſches jene. To wſchal bē tež trěbne a nuſne
po tych wſchelakich powjeſčach ſ naſchich kaž ſ njepſchecželſkich
krajom.

Wjeſ tym tam ſ wječoru to bēdženje nje wotebjera, ſter
pſchiděra, woſebje pſchi Kemmel-horje. Žendželčženjo wjedž
ſo ſu woni w ſlandriſkej ſhubjeni a ſlandriſka jim, je-li ſo j
naſchi hiſcheže bóle ſbija, tohodla ſo ſe wſchěmi mozami wobaraſ
a ſranzowſa dyrbi jim pſchi tym pomhačž, woſebje tež pom-
hačž, te krawne wopory woprowacž. Poſlednje powjeſeže na
tež pokaža, ſo ſu w tutych wojowanjach tež woſebje naſchi
tarjo ſobu a to dobyčžekſzy. A ſ tutymi rjekami w powěſſje
na kraju poſtupuja naſchi namorjaſojo, woſebje naſchi namorje
kojo na naſchich U-čžolmach, kaž to te woſjewjene licžby poſledni
dnjow wobkžžwědžža. Wſcho tole hromadže nam dopokaže,
ſmny na pucžu do přědſa, na dobyčžekſkim pucžu. Wóh Knje
daj nam po ſwojej hnadže bórhſy to poſlednje dobyče!

Móž modlitwy.

Pobožny ale křudy rjemjeſtnik béſche ſe ſwojej ſwójbu d
noweho wobydlenja ſo pſchěhydlicž. Snydom přěni wječor p
ſačehnjenju ſtarſchej a džěči ſwój wječorny křerluſch wu
ſpěwachu a nan ſtaw ſwjateho piſma a wječornu modlitwu
wucžita. Čženka deſkowa ſčžena džěleſche tutu ſwójbu wot dru
heje. Jaſo ſo ſpěwanje ſapocža, počachu ſo w tamnej iſtw
woſchčžerjecž a hwiſdacž. To tóſſchto dnjow tał dale džěſche
křudy rjemjeſtnik čžyſche wucžahnyčž a ſebi wobydlenie phtacž
hdžez mohł njemyleny ſwojemu Knjeſej ſ duchownymi a lubo
ſymy křerluſchemi ſlužicž. Ale hoſpodač ſebi pjenjeſ na žyl
lěto žadaſche, dołež bē wobydleje na lěto wotnajate. To pa
křudy muž njemóžeſche ſapkačicž; duž dyrbjeſche woſtacž. Schtó
béſche kónž? Po někotrych njeđželach hwiſdanje a woſchčžerjenj
we ſuſodnym wobydlenju pſcheſta a po někotrych mēhazach
w kotrychž béſche ſprawny rjemjeſtnik njeđžiwajo na wuſmē
ſchenje ſuſodej w křchecžijaniſtim duchu ſ wſchelakej pomoz
hotowy byl, pſchiridže tón hdyſ a hdyſ wječor a čžſche ſobu
pſchipoſkluhaſche. A jaſo béſche ſo po lěta minylo, béſchtaſ wu
čžiniłoj, ſo dyrbi rjemjeſtnik, prjedy hačž ſwoju wječornu
domjazu Božu ſlužbu ſapocža, wo ſčženu křapacž, ſo by ſuſod
ſe ſwojej ſwójbu pſchichol a džěbrał.

S bliſta a ſ daloka.

— Čsrjedu po ſwjatkach ſu w Čserbſkim domje ſaſo
ſerbſke ſhromadžiny, a to hłowna konſerenz a ſerbſkich duchow-
nych a hłowna ſhromadžina ſerbſkeho lutherſkeho knihowneho
towarſtwa; tuta wotmėje ſo popoldnju w 6 hodž. a wſchě ſobu-
ſtawy ſu na nju pſcheproſchene.

W 8. wójniſkej počžonžy hiſcheže ſhoniny, ſo buchu te hačž
dotal naličžene 14 766 milijonow hriwnow pſches 6½ milijona
ſapiſkow ſwěſčžene, t. r. 6½ milijona jenotliwych ſapiſkow je
tutu hobrſku licžbu nawdał; to je 1½ milijona ſapiſkow wjazh
hačž pſchi 7. počžonžy; pſchi tym je čžaſ ſa pólne ſapiſki ſa tutu
8. počžonku hačž do 18. meje wotthynjeny. Tuta licžba: 6½
milijona dopokaže to, ſchtož naſchi njepſchecželojo pſchidacž
nochžedžža, ſo je njemuzh tuta počžonka jena „lubowa počžonka“
a niž počžonka wulſkich ſamoženjow, t. r. milijonarow a pje-
nježnych wuſtawow. Na tym ſmėmy ſo wjeſelicz.